

[Aksel Larsen.]

Paragraffen. Jeg haaber, der er andre, der vil gøre os Følgeskab. Jeg mener, at de Bemærkninger, forskellige af de ærede Ordførere fremsatte i Gaar, tyder paa en saar stor Betænkelighed over for denne Paragraf, at den eneste konsekvente Stilling, man efter disse Udtalelser kan tage, er at lade Paragraffen udgaa. Hvis man ikke ønsker dette, henstiller jeg, at man stemmer for vort Ændringsforslag under Nr. 5, hvor vi til Paragraffens Bestemmelse om, at ingen har Krav paa at blive gjort bekendt med Erklæringer, der afgives i deres Sag, foreslaar tilføjet:

„I Tilfælde, hvor Arbejds- eller Op- holdstilladelse nægtes, hvor Udvisning besluttet eller Udvisningstilhold nægtes op- hævet, skal Myndighederne dog meddele den paagældende Begrundelsen for den trufne Beslutning. Ethvert Medlem af Rigsdagen har Ret til at blive gjort bekendt med alle en saadan Sags Dokumenter.“

Jeg gaar ud fra, at det sidste Punktum i vort Ændringsforslag vil finde enstemmig Tilslutning, og jeg gaar ud fra, at naar Justitsministeren om lidt kommer herop, vil han anbefale det til Vedtagelse. Jeg gaar ud fra dette, fordi Justitsministeren i Gaar udtrykkeligt erklærede, at han fandt, at ethvert Medlem af Rigsdagen havde Krav paa ved Henvendelse til de paagældende Myndigheder at blive gjort bekendt med Sagernes Dokumenter, og han kunde garantere, at noget saadant absolut vilde ske, saa længe han var Justitsminister. Naar Justitsministeren mener, at dette er rimeligt, og erklærer at ville praktisere det, kan det jo ikke genere, at denne Ret finder Udtryk i Loven, saa vi har visse Garantier. Dette kan ogsaa være nødvendigt under Hensyn til Justitsministerens videre Bemærkninger. Han tilføjede nemlig, at hvis hans Efterfølger ikke skulde være sindet at gennemføre en saadan Praksis, saa havde Rigsdagens Medlemmer jo deres grundlovssikrede Ret til at stille Forespørgsler her i Tinget. Jeg synes, at den Mulighed, at en anden Justitsminister skulde have en forkert Opfattelse af disse Problemer, gør det nødvendigt, at man ved en Lovbestemmelse sikrer, at den rigtige Opfattelse bliver respekteret.

Jeg er i øvrigt af den Mening, at Justitsministeren har skudt en Smule over Maalet ved sine Bemærkninger om Rigsdagens Medlemmers grundlovssikrede Ret til at stille Forespørgsler. En saadan grundlovssikret Ret har Rigsdagens Medlemmer ikke.

Man har Ret til at indbringe en Forespørgsel her i Tinget, men det kan jo passere og er passeret, at saadanne Forespørgsler nægtes Fremme, og naar en Forespørgsel nægtes Fremme, kommer den ikke for, og saa er Ministeren ikke forpligtet til at besvare den. Der findes altsaa ikke nogen absolut sikkert virkende Sikkerhedsventil i dette Tilfælde. Endelig har den seneste Tid jo belært os om, at man udmærket godt under Behandlingen af selve Sagen kan stille Spørgsmaal til Ministeren uden derfor at faa dem besvaret.

Af alle disse Grunde finder jeg, det vil være rimeligt at indføje en saadan Bestemmelse i Paragraffen, hvis man ikke foretrækker at gøre det, der vil være endnu rigtigere, nemlig at lade hele Paragraffen udgaa.

Formanden: Jeg vil henstille, at man ikke forlænger Forhandlingen med Betragtninger over enkelte tilstedeværendes personlige Indstilling over for et eller andet Problem, der ligger ganske uden for den Sag, som i Øjeblikket behandles.

J. S. Foget: Jeg udtalte i Gaar, at naar vi havde haft Tid til at se paa Forslaget, vilde vi tage Stilling til det. Jeg skal nu udtale mig om mit Partis Stilling, og jeg skal gøre det kort.

Naar jeg i Gaar meddelte den højtærede Formand, at jeg agtede at protestere imod, at dette Forslag kom til anden Behandling i Gaar, var det, fordi mit Parti overhovedet ikke anede, at Forslaget vilde komme til Behandling i Gaar, og da dette Forslag efter vor Opfattelse er et af de mest betydningsfulde, vi har behandlet i denne Samling, vilde vi meget nødtigt afskæres fra at udtale os derom. Jeg takker derfor den højtærede Formand for, at han tog vor Protest til Følge.

Naar jeg har udtalt, at Forslaget er af meget stor Betydning, er det paa den Baggrund, at vi netop i disse Aar er i høj Grad udsat for at blive et internationalt Fristed for de Personer, der ikke har kunnet indordne sig under Forholdene i deres Hjemland. Vort Maal maa være at bevare Danmark for Danskerne. Maa jeg i denne Forbindelse udtale min absolutte Anerkendelse af, at den nuværende Justitsminister i langt højere Grad end sin Forgænger har haft Øjet aabent herfor. Det vilde jo ogsaa se underligt ud, om man tog udenlandske Urostiftere ind, samtidig med at der har